

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

Aceasta este o aventură reală, despre copii normali. Bine, normali, dar deosebiți, mi se atrage atenția. Cine-mi atrage atenția? Chiar eroii acestei cărți. Stau cu toții pe capul meu, pentru că le-am promis că scriu cartea aventurii lor estivale. Sincer, deja regret serios că m-am băgat în treaba asta, mai ales că voi fi plătită în caramele cu aromă de fructe, iar eu am probleme cu dinții. Hei! Luați mâna de pe caramele! Sunt ale mele sau ce?

— Scrie acolo că nu am avut încotro, a trebuit să te luăm pe tine ca scriitor, îmi spune Bobo molfăindu-mi în ureche o caramelă. După aventura asta reală, noi, copiii normali și deosebiți, ne-am pierdut cu toții dreptul de a mai sta pe calculator tot restul verii, deci nu putem scrie, și cum toți ceilalți adulți erau ocupați...

Da, mulțumesc, ce să zic. Dacă mă flatați așa, nu știu, zău, cum va decurge colaborarea noastră.

— Hai, scrie odată despre noi! plescăie imperturbabil Bobo în urechea mea. Pentru ce te plătim?

Bine, am să mă retrag puțin în camera cealaltă pentru o discuție privată cu Bobo. E cazul.

— Nu, nu este cazul, intervine Teo. Bobo e băiat bun și te va lăsa să scrii. Hei, Bobo! Frati-tu are nevoie la baie, se ține de un sfert de oră, dar nu vrea să meargă singur. Zice că nu suportă singurătatea când e înconjurat de faianță.

— Nu singur cu ceramicaaaa! urlă de undeva de sub birou Bibi.

— Vin cu tine, frăție! se sacrifică oftând Bobo și ne părăsesc pentru o vreme, nu înainte de a-și face o provizie de caramele – așa, să fie pentru drum.

Revenim. Mi se cere să fac o listă cu personajele implicate, pentru o mai bună claritate a textului. Motivul real este că lui Teo i se pare că scriu alambicat.

Urmează lista Detectivilor Aerieni:

Șef de echipă: Teo, zis Marlău

Adjuncta șefului: Ada, zisă Gesicaflecer

Membru de echipă: Bobo, zis Bolumbo

Membru de echipă: Bibi, zis Scupidu

Membru de echipă: Sherlock, zis Șerloc

Și lista detectivilor Fafeflafi:

Șefă de echipă: Fabiana și atât

Adjunctul șefei de echipă: Fergus și aproape tot atât

Membru de echipă: Flavia și mai puțin de-atât
Membru de echipă: Fifi și nimic mai mult

Aventura de care vă spun a avut loc chiar vara asta. Anul nu contează, important e că totul s-a întâmplat cu siguranță chiar în această vară. Fergus, te rog să nu mai scuipi ecranul laptopului când îmi vorbești! Da, știu că salivezi mai mult din cauza caramelelor. A caramelelor *mele*!

Ar trebui să spunem ceva și despre motivul pentru care scriem această carte. Copiii normali și deosebiți au făcut vreo expediție senzațională, vreo descoperire în natură, au salvat vreo specie pe cale de dispariție? Hm?

— Niece, de unde atâta! mi se răspunde din toate părțile.

— Este o carte cu detectivi, se repede Teo să explice. Este o carte de suspans, despre minți inteligente în slujba binelui, dar poate fi și o carte despre valorile prieteniei și ale copilăriei...

— Teo, șoptește Fabiana dându-i un cot micului orator, aseară ziceai că o scriem doar ca să devenim celebri, să știe lumea de noi la școală, să dăm autografe, faze de-astea...

— Tot aia e, Fabiana, răspunde Ada în locul lui Teo, care s-a fâstâcit.

Când Ada a vorbit, respirația îi mirosea a caramelle. Cu aromă de căpșuni. Puteam să jur că ea e singura corectă și care nu fură din grămada mea de caramelle.

— Cee, tu? spune Ada care vede înaintea mea ce scriu pe laptop, dat fiind că s-a întins toată pe tastatură. Nu ți-am luat din caramelle! De pastă de dinți cu aromă de căpșuni nu ai auzit?

În fine. Se pare că numai Flavia, Sherlock și Fifi sunt de încredere în jurul meu. Și acum retrag ce am spus, căci Sherlock tocmai s-a aruncat spre Fifi, care Fifi a sărit în brațele Flaviei, care Flavia și-a vărsat sucule de portocale pe laptopul meu! Așa, dragă, ține paharul întors în continuare, să se verse tot... Șervețele, lume! Prosoape și cârpe pe tastatură, repede, să absorbim lichidul ăsta! OK, mâneculele sunt și ele bune! Cineva să salveze documentul!

CAPITOLUL 2

Dosarul Popcorn

Într-o sâmbătă seara, cam la vreo două săptămâni de la începutul vacanței de vară, Sherlock, câinele beagle care-mi este tovarăș în traiul la bloc, a devenit brusc neliniștit, mârâind nervos înspre ușa de la intrare și fixând-o cu ochișorii lui inteligenți. Ceva important se întâmpla pe scara blocului, din moment ce Sherlock cel imperturbabil renunțase brusc la cel de-al patrulea somnic al zilei – este foarte important acesta, al patrulea, pentru că-l pregătește pentru somnul lung de noapte.

Pentru că oricum nu mă puteam concentra să lucrez cât timp dumnealui se isteriza în fața ușii, am ieșit pe scară să văd motivul acestei crize nervoase și abia l-am oprit pe micul câine să nu se înfigă în silueta nemișcată pe care am descoperit-o în fața ușii noastre. Cum Sherlock o dăduse deja pe lătrături serioase, iar ochii mei nu reușeau să distingă în întunericul de pe scară chipul siluetei care-mi stârnise prietenul canin, trebuie să admit că momentul a fost foarte tensionant pentru mine. Ca în orice urgență, am apelat imediat la politețe:

— Bună seara și vă rog să-l scuzați pe Sherlock...

— De ce nu? mi s-a răspuns cam forțat. Bună ssseara, dacă așșșa sssspuneți... Dar mie unul nu îmi place...

Am recunoscut vocea Vecinului, un domn mai... aparte din bloc, astfel botezat de restul locatarilor, pentru că numele îi era, cumva, greu de reținut. M-am retras în apartament, dar Sherlock nu s-a liniștit, ci a început să urle îndurerat, ca și cum ceva rău se întâmplase. Era vară, dar am tremurat un pic ascultându-l.

Într-adevăr, însorita dimineată de duminică a venit cu o veste teribilă pentru locatarii noștri iubitori de animale: tanti Geta, vecina noastră de la 4, a anunțat pierderea lui Popcorn, neprețuitul ei porcușor de Guineea. A făcut anunțul cu discreție și demnitate, după cum urmează: la ora 8 a încă liniștitei dimineți, a ieșit în capot și papuci pe scară și a început să zgâlțâie disperată balustrada și să-și strige, jelind, animăluțul dispărut:

— Unde ești tu, Pooooopcooorn? De ceee ai plecat de la mine? Cine mi te-a luaaaat?

Desigur că eram cu toții acasă la ora aia, că am ieșit din apartamente și că ne-am apropiat cu precauție de sursa de zgomot. Adică de tanti Geta. Cineva a bătut și la ușa mamei lui tanti Geta, o bătrânică liniștită care trăiește la 5, cu un etaj deasupra fică-sii, dar dinăuntru nu i-a răspuns decât liniștea.

Când a obosit să urle și a fost înlocuită cu succes de mai mulți copilași speriați din bloc, specialiști în ale urlatului, tanti Geta a putut să ofere informații importante despre misterioasa dispariție a porcușorului numit Popcorn:

— N-am nicio idee unde ar putea fi! Nici nu știu când a dispărut...

Mai mulți vecini curajoși au căutat în apartamentul lui tanti Geta, împreună cu familia acesteia, și au confirmat bănuielile femeii: porcușorul Popcorn dispăruse fără urmă! Bine, de fapt, urme erau – de mâncare, de paie murdare, de păr, știți voi, dintr-astea. Dar Popcorn, cel care lăsase cu generozitate acele urme, nu mai era de găsit. Adulții nu aveau ce face mai mult de atât și au ridicat neputincioși din umeri, gata să renunțe la căutări și sușotind între ei:

— E doar un porc, ca atâția alții, și nici măcar nu este și om în același timp, ca să putem chema poliția. Sperăm că, oriunde s-ar afla acum, să... na, să fie într-un loc mai bun.

Răcnetele lui tanti Geta au început iar, dar vecinii tot au părăsit-o cu o mângâiere pe spate și o vorbă bună, neavând altceva ce să-i facă. Unii au părăsit-o mai greu, cum ar fi cei doi frați Calamitate, Bobo și Bibi, în vârstă de 11 și, respectiv, 4 ani, care își extinseseră investigațiile nesolicitate în balconul lui tanti Geta și rămăseseră

acolo timp de o oră și jumătate, în liniște absolută, făcând ei știu ce, între lenjeria familiei pusă la uscat și resturile existenței pământești ale lui Popcorn. [*AUTOAREA: Nu ne spuneți ce ați făcut acolo, vă rugăm, băieți.*] În cele din urmă, împins viguros de mama băieților, tatăl Calamitate s-a prezentat la ușa îndureratei tanti Geta anunțând-o că are ceva ce-i aparține lui.

— Nu sunt la noi băieții tăi, a fost sigură Geta.

— Păi nici la noi nu sunt, a zis omul cu un aer obosit, sprijinindu-se de tocul ușii. Oricum, ultima oară au fost aici șiăștia ai mei sunt precum căpușele: dacă intră undeva, se vâra cât pot de adânc și greu îi mai scoți. Dar dacă vreți să-i mai țineți...

— A, nu, sunt copiii dumneavoastră... Pofțiți de-i căutați.

Cu câte o Calamitate junior zbătându-i-se sub fiecare braț, tatăl s-a oprit în ușa pe care tanti Geta voia să o închidă după el:

— Simpatici, ha?

— Da, adorabili drăcușori, a fost repede de acord tanti Geta.

— Hm... Vreți unul? a șoptit abia auzit bărbatul.

— Ce? Ce-ați spus? s-a speriat tanti Geta.

— Pe bune, a zis tatăl plin de speranță, împingându-i-l pe Bobo sub nas. Acum că ați pierdut porcușorul, mă gândeam...

— Nu, domnule!

— Pe-ăsta micu' poate? a schimbat tatăl oferta. Măcar câteva zile? Ore?

— Domnule! Sunt fiii dumneavoastră!

— Tocmai, îi am de atâta timp...

— La revedere! a încheiat autoritar discuția tanti Geta și i-a împins cu ușa pe cei trei, dându-i afară.

— Vă iubește tata, a zis bărbatul depunând câte un sărut resemnat pe capetele castanii ale copiilor. [*Nota lui BOBO, scrisă cât timp autoarea l-a salvat pe Bibi de la strangularea cu cordonul de la încărcătorul laptopului: Atenție, stimată autoare! Unele chestii de-aicea nu sună tocmai bine și poa' să dăuneze grav imaginii unor personaje. Acesta este un avertiment! Avertiment. A-ver... scrie tu, Teo. Avertisment!*]

În aceeași zi, Teo, un alt vecin din blocul tragediei lui Popcorn, la vreo 12 ani, un pasionat al lecturilor cu detectivi, a tresărit în cazemata întunecoasă improvizată sub biroul de școlar din camera sa de la etajul 4:

— Să anchetăm această dispariție misterioasă!

Teo a căutat febril în grămada de lucruri personale, și-a îndesat pe cap o pălărie de pai, a pus sub braț un dosar de carton și a zbughit-o pe scări în sus, până la 5. Bătând la ușa Adei, i-a răspuns bunica acesteia.

— Săru' mâna!

— Bună, puîșor... Pe Ada o cauți? Să o chem?

— N-o chemați, transmiteți-i numai: „Doar câțiva dintre noi sunt ceea ce par a fi.”¹

— A... stai așa, puîșor, că o chem și-i transmiți tu singur chestia cu părerile tale...

— Nu, doamnă bunică! Nu este timp. Vă rog să-i transmiteți ce v-am spus, e foarte important! Ea va ști despre ce-i vorba.

Teo a urcat apoi treptele la etajul următor. Sunând la ușa fraților Calamitate, a fost descumpănit să vadă că-i deschide ușa chiar fratele mai mare, Bobo.

— Bună ziua, vă rog să-i transmiteți lui Bobo... a, bună, Bobo...

— Ce vrei, Teo? Cumperi niște jocuri video?

— Aș... nu!

— Facem un fotbal?

— Nu, avem ceva mai important de făcut.

— Aha... Limbo cu apă atunci?

¹ Citat din Agatha Christie.